

Sonja schrok op uit een diepe droomslaap doordat ze rilde. Ze ging rechtop zitten in bed en keek naar wat de airconditioning aan het plafond aangaf. Het was dertig graden in de caravan. Ze was even gaan liggen voor een middagdutje en diep in slaap gevallen terwijl Tómas bij Duncan langs was gegaan, zijn leeftijdgenootje uit de caravan ernaast. Ondertussen had de zon de kleine ruimte opgewarmd tot dertig graden en dan sprong de airconditioning aan – met bijbehorend geraas – en begon ijskoude lucht rond te pompen. Ze had gedroomd van zee-ijs dat aanspoelde op het strand aan de voet van het caravanpark; en hoe vreemd het ook was dat er zee-ijs verscheen op het strand van Florida, de droom was zo echt dat het even duurde voor Sonja het beeld van grote schotsen die op het strand botsten van zich af kon zetten. De droom was gek en ze wist dat de kou die van het zee-ijs leek af te komen eigenlijk van de airconditioning kwam, maar ze bleef een soort angst voelen. Het was niet goed om van zee-ijs te dromen.

Sonja stond op van haar bed en stootte haar grote teen aan een losliggende plank op de vloer. Deze caravan begon echt op haar zenuwen te werken. Maar het maakte niet uit, want het was tijd om te gaan. Ze waren hier nu drie weken en dat was eigenlijk al veel te lang. Morgenochtend zou ze onopvallend hun spullen pakken en in de avond zouden ze weggrijden in de oude auto die ze op de zwarte markt had gekocht, zonder afscheid te nemen van de burens, in de beschutting van de nacht. Ze had een maand huur vooruitbetaald, dus de eigenaar van de caravan zou niets tekortkomen. Tómas en zij zouden naar het noorden rijden, naar Georgia, en een nieuw onderkomen huren, waar ze één

of twee weken zouden blijven, waarna ze naar weer een andere plek zouden rijden en daar korte tijd verblijven, om opnieuw weg te gaan voor ze er zouden wortelschieten. Voordat ze er sporen zouden achterlaten. Voordat Adam hen kon vinden. Adam, Tómas' vader. Adam, haar ex. Adam, de drugsdealer. Adam, de slavendrijver. Op een dag, als ze ver genoeg hadden gereisd, hun sporen goed genoeg hadden uitgewist en Sonja zich veilig voelde, zouden ze zich settelen. Op een rustige plek, misschien in de Verenigde Staten, misschien ergens anders. Het maakte niet uit waar, als het maar ergens was waar ze konden opgaan in de menigte en ze niet voortdurend over hun schouder hoefden te kijken.

Ze keek even in de magnetron, dat was inmiddels een gewoonte geworden. Het plastic bakje met bankbiljetten stond nog op zijn plek, wit met een blauw deksel; het gaf haar een veilig gevoel. Het zat vol dollars en euro's die ze had gespaard in de jaren dat ze in Adams val had gezeten. Ze had een Walmart-creditcard geregeld en daar voor enkele maanden geld op gestort, maar de stapel bankbiljetten in het plastic bakje was haar verzekering voor dat nieuwe leven en die wilde ze aan niemand toevertrouwen. Ze durfde geen gewone creditcard aan te vragen, uit angst dat Agla haar gangen zou nagaan door haar creditcard op te zoeken in het banksysteem.

Ze voelde nog altijd een steek in haar hart als ze aan Agla dacht. De herinnering aan de geur van haar haar en haar warme huid onder het dekbed zorgde voor een brok in haar keel die ze maar moeilijk kon wegslikken. Hoe langer het geleden was dat ze uit elkaar waren gegaan, hoe meer moeite het haar kostte om haar niet te bellen. Maar IJsland lag achter haar, zo was het nu eenmaal. Dit was haar nieuwe leven en ze had heel goed beseft dat het in het begin eenzaam zou zijn. Eenzaamheid woog echter niet het zwaarst. Hun veiligheid woog zwaarder. De veiligheid van Tómas woog het zwaarst van alles. En als ze het zichzelf zou toestaan om contact op te nemen met Agla, was het zeker dat

Adam daar op de een of andere manier lucht van kreeg en haar zou vinden.

Sonja opende de deur van de caravan en ging op het trappetje zitten. Het was buiten warmer dan binnen en de late middagzon wierp lange schaduwen van de bomen op het caravanpark. Sonja ademde de buitenlucht diep in en probeerde het onbehaaglijke gevoel van de droom van zich af te schudden. Er stond een oude, tandeloze man bij een barbecue die veel te veel rook afgaf en de moeder van Duncan, van de caravan naast hen, zat op een kampeerstoel buiten naar de radio te luisteren. Het was rustig op het terrein. Die rust zou spoedig worden verstoord door het gedreun van het verkeer op de snelweg, als de mensen terugkeerden van hun werk.

Duncan kwam uit zijn caravan rennen met de basketbal waarmee hij voortdurend aan het dribbelen was. Hij rende er een paar rondjes mee en Sonja glimlachte. Zij en Tómas hadden zijn enorme handigheid in dribbelen gezien en dat je nooit kon voorspellen of hij raak zou schieten. Hij was ongelooflijk goed in basketbal en nadat ze een paar dagen met elkaar hadden opgetrokken, had Tómas er ook interesse in gekregen. Tómas!

‘Duncan! Waar is Tómas?’ riep ze naar de jongen, die zich razendsnel omdraaide in de lucht en op het net schoot dat aan een grote palmboom was bevestigd. Hij haalde zijn schouders op toen hij weer op de grond was geland.

‘Waar is Tómas?’

‘Dat weet ik niet,’ zei Duncan en hij ging verder met dribbelen. ‘Hij ging naar het strand. Er waren mannen die naar hem zochten.’

‘Mannen? Wat voor mannen?’ Sonja was in één sprong bij de jongen, die de basketbal nu uit zijn handen liet vallen.

‘Gewoon mannen,’ zei de jongen. ‘Gewoon een paar mannen.’

‘Waar gingen die mannen heen, Duncan?’ Duncan wees in de richting van een bosje dat het caravanpark van het strand scheidde.

‘Wat is er aan de hand?’ riep zijn moeder vanuit haar kampeerstoel, maar Sonja gaf zichzelf niet de tijd om te antwoorden. Ze rende naar het strand, helemaal in paniek. Het beeld van het zee-ijs op het strand, de barsten in het ijs toen de golven het op het land wierpen en de kou die van de witte vlakte af kwam, namen bezit van haar alsof haar droom op dat moment werkelijkheid werd. Ze vervloekte zichzelf dat ze het geweer niet had gekocht dat ze dit weekend op de vlooiemarkt had gezien. Het voorspelde nooit veel goeds als een IJslander van zee-ijs droomde. Zee-ijs betekende een slecht voorjaar. En met het zee-ijs kwamen ijsberen mee.

2

Tómas sprong rond tussen de grote keien die half in de aarde begraven lagen aan de rand van het bos, waar de trap begon die tegen de korte helling op liep en die eindigde in een zandverstuiwing hoger op het strand. Hij was op blote voeten want hij had zijn sandalen bij Duncan laten liggen, maar dat maakte niet uit. Het zand op het strand voelde zacht aan zijn voeten en hij zou zijn sandalen op de terugweg wel weer ophalen, voordat mama erachter kwam dat hij ze had uitgetrokken. Hij wilde alleen maar wat schelpen verzamelen, het liefst zwarte, die waren het zeldzaamst, en het mooist. De meeste schelpen op dit strand waren geel, bruin of roestrood, maar soms was er een zwarte bij en nu had hij vooral zwarte nodig voor zijn knutselwerkje. Het was iets wat mama had bedacht. Ze zei dat ze zoiets had gemaakt toen ze klein was, en toen het sigarendoosje een beetje vorm begon te krijgen zag Tómas dat het best leuk werd. Het doosje had hij van de oude man tegenover hen gekregen. Hij wilde het gebruiken voor zijn voetbalplaatjes, maar toen stelde mama voor dat hij het

met schelpen zou bedekken. Tómas had nu al drie avonden op rij schelpen in een patroon op het sigarendoosje zitten plakken en nu had hij alleen nog een rijtje zwarte schelpen nodig om het werk af te maken. Het zou ongetwijfeld het mooiste voetbalplaatjesdoosje worden op de hele wereld.

Het was vloed en het strand was smal, dus het zou moeilijk zijn om nu schelpen te vinden. Hij moest terugkomen als het eb werd. Tómas boorde zijn tenen in het zand en keek naar de ingang van een mierenheuvel. De mieren fascineerden hem want in IJsland kwamen die niet voor, dus ze waren nieuw voor hem. Deze mierenheuvel bestond slechts uit een gat in de grond en er stroomden tientallen mieren in en uit, in enkele rijen, perfect georganiseerd. Ze waren zo geconcentreerd dat ze wel aan iets bijzonders moesten werken. Een werkstuk voor mieren. Tómas pakte een stokje en prikte ermee in het gat, in de hoop bij de mierenhoop te kunnen komen, maar die lag duidelijk dieper dan hij had gedacht. De mieren raakten in paniek en renden een poosje wild in alle richtingen, waarna ze heel snel weer rustig werden en de beschadigde ingang begonnen te herstellen.

‘Tómas!’ hij keek op van de mierenhoop toen hij hoorde roepen vanaf de andere trap die naar het strand leidde, aan de kant van het parkeerterrein. Daar stonden twee mannen vrolijk naar hem te zwaaien. Wat wilden ze van hem? Hij liep aarzelend in hun richting en bleef op een afstandje staan. Hij kende die mannen niet. Ze zagen eruit als Mexicanen, en Duncan zei dat je voor hen moest oppassen. Tómas wist niet waarom, er waren geen Mexicanen in IJsland, dus niemand had hem ooit verteld waarom ze gevaarlijk zouden zijn.

‘What?’ riep hij naar de mannen, die allebei vriendelijk naar hem lachten. Ze leken niet gevaarlijk. Een van hen ging op een rotsblok zitten en de andere liep weg, naar de auto.

‘Puppy kopen?’ vroeg de man die was gaan zitten. Het waren dus verkopers. Er liepen allerlei kooplieden rond hier in Florida, onder wie veel Mexicanen.

‘Ik heb al een hond,’ antwoordde Tómas, maar zijn nieuwsgierigheid was gewekt.

‘Waar is je hond dan?’ vroeg de man en hij trok zijn wenkbrauwen op.

Tómas schudde zijn hoofd. ‘Thuis, in IJsland,’ antwoordde hij. ‘Eén hond is genoeg. Mama zou het nooit goedvinden dat ik er nog een had. We zijn alleen op een lange vakantie.’ Dat was tenminste wat hij dacht dat hij zei. Zijn Engels was inmiddels best goed, maar soms gebruikte hij verkeerde woorden en dan lachte Duncan. Deze man lachte niet.

‘Ai,’ zei hij alleen en hij zuchtte diep. ‘Ik weet niet wat ik moet doen met dat arme beestje dat ik in de auto heb. Misschien moet ik hem dan maar verdrinken.’

‘Nee!’ riep Tómas en hij deed een stap in zijn richting.

‘Wat moet ik dan met hem doen?’ vroeg de man. ‘Ken jij iemand die hem zou willen hebben?’

‘Is hij groot?’ vroeg Tómas.

‘Nee, hij is heel klein. Eigenlijk nog maar net geboren.’ Tómas voelde het in zijn hart. Misschien zou hij de puppy kunnen meenemen en dan zouden hij en mama hem een paar dagen kunnen verzorgen terwijl ze naar een thuis voor hem zochten. Mama zou vast niet boos zijn als hij thuiskwam met een pasgeboren pup die hij van de verdrinkingsdood had gered. ‘Wil je hem zien?’ vroeg de man en hij stond op. ‘Ik heb hem hier in de auto.’ Hij begon te lopen en Tómas volgde hem over de zandverstuiving, het parkeerterrein op, hoewel hij zich diep vanbinnen een beetje schuldig voelde tegenover Bangsi, zijn hond die thuis in IJsland op hem wachtte en die hij al heel lang niet meer had gezien. De andere man zat in de auto achter het stuur en rookte een sigaret. Tómas werd opeens verontwaardigd dat hij rookte in het bijzijn van een piepjonge pup. Iedereen wist toch hoe ongezond sigarettenrook was. Maar toen de tweede man het achterportier opende, kwam er een andere gedachte bij hem op en hij bleef stokstijf staan.

‘U riep Tómas,’ zei hij en hij keek de man aan. ‘Hoe wist u hoe ik heet?’

3

Agla werd wakker met zo’n erge pijn in haar borst dat ze dacht dat ze een hartaanval had. Ze draaide zich op haar buik en kon bijna geen lucht krijgen. Toen merkte ze dat ze midden in de kamer op de grond lag. Naast haar lag een fles rum die was omgevallen. De donkere vloeistof was op het Turkse zijden tapijt terechtgekomen. De pijn minderde niet als ze diep in- en uitademde, maar trok door haar lichaam als een golf. Het was geen hartaanval, het was verdriet. Ze had van Sonja gedroomd. Agla kwam overeind op handen en voeten en kroop in de richting van de bank, waar ze zich met grote moeite op hees. Kon het zijn dat het definitief voorbij was? Dat Sonja echt van de aardbodem was verdwenen? Kon het zijn dat ze haar huid nooit meer zou aanraken, haar nooit meer zou omhelzen, nooit meer die twinkeling in haar ogen zou zien als ze lachte?

Agla keek om zich heen in de kamer. De gordijnen waren dicht en daarom was het binnen halfduister, al zei de klok dat het al middag was. Ze herinnerde zich eigenlijk niets van de vorige avond, behalve dat ze tamelijk lang in de auto had gezeten voor het huis van Sonja, in een soort poging om haar dicht bij zich te voelen, maar de rest van de avond was in nevelen gehuld. Op tafel zag ze ineens een zakje coke liggen. Ernaast lagen twee lijntjes klaar en het hele tafelblad lag er vol mee, dus ze was er gisteren duidelijk enkele uren mee bezig geweest. Ze had natuurlijk die lijntjes moeten opsnuiven, een douche moeten nemen, zich een beetje moeten fatsoeneren en iets opbouwends moeten doen. Ze zou daar de kracht toe hebben gehad na die lijntjes. Dan zou

ze vol zelfvertrouwen zijn geweest, vrolijk en optimistisch, en misschien was ze zelfs in staat geweest om met haar advocaat te praten. Of boodschappen te doen en eindelijk weer eens iets gezonds te eten. Dat was het geweldige van cocaïne: het veranderde niet alleen hoe je je voelde, maar ook hoe je tegen de dingen aankeek. Je kon er weer in geloven dat alles goed zou komen. Agla leunde naar voren, pakte het opgerolde briefje van vijfduizend kronen en snoof het eerste lijntje op.

De teleurstelling stroomde door haar lichaam, samen met de hitte die door haar aderen schoot. De pijn in haar hart ging niet weg maar nam juist toe, net als haar hartslag, en plotseling had ze het gevoel dat ze nu al in een gevangenis zat, alleen en opgesloten, en ze begon te zweten. Het had geen zin om met haar advocaat te praten, het zou niets veranderen als ze nu met nieuwe ideeën kwam. Het was te laat. Haar hart leek uit haar borstkas te willen breken en ze wilde het liefst schreeuwen. Schreeuwen en gillen en dingen stukgooien, maar het lukte haar niet om aan dat verlangen toe te geven en er kwam een verlamdende machteloosheid over haar heen, waardoor ze geen vinger meer kon bewegen. Daarna werd ze misselijk en begon ze te rillen van de kou, hoewel het zweet van haar af gutste. Die verdomde cocaïne maakte het alleen maar erger, ze had gisteren kennelijk te veel gebruikt.

Opeens had Agla het gevoel dat ze buiten haar lichaam trad en naar het plafond van de kamer zweefde. Ze keek op zichzelf neer, zoals ze daar zat in haar ondergoed, met een gescheurde panty, met mascaravlekken op haar wangen en haren als plukken hooi op haar hoofd. Het was op een bepaalde manier zo bizar dat zij dat was, dat schrikbeeld van een mens dat daar op de bank hing, en even voelde het alsof ze naar zichzelf keek vanuit het verleden, en zij, als optimistische jonge vrouw, vooruitkeek in de tijd en zich verbijsterd en geschokt afvroeg wat er eigenlijk was gebeurd.

Toen Agla weer in haar lichaam terugkeerde, werd de pijn

in haar hart overweldigend en ze werd vervuld van angst. Het was allemaal echt gebeurd. Ze was op weg naar de gevangenis voor marktmisbruik en Sonja had het land verlaten. Ze zou haar misschien wel nooit meer zien. Ze was het enige wat haar leven draaglijk had gemaakt na de bankencrisis kwijtgeraakt. En hoewel ze vanaf het eerste moment dat ze elkaar kusten had geweten dat deze liefde tussen hen niet kon blijven bestaan, deed het einde meer pijn dan ze zich had kunnen voorstellen. Ze voelde haar hart bijna uit haar borstkas barsten en terwijl de tranen begonnen te stromen was het of ze het voelde breken.

4

Het strand leek deze keer oneindig lang en het zand was zacht onder haar voeten, zodat Sonja wegzakte bij elke stap die ze nam. Het was onverdraaglijk dat ze niet zo snel vooruitkwam als ze wilde. Het leek op een nachtmerrie die ze soms had, waarin ze rende en rende, maar steeds op dezelfde plek bleef. Het strand was verlaten, in ieder geval het gedeelte tussen de rotsen, maar op het parkeerterrein bij de tweede trap stond een auto. Ze kon net het dak ervan zien aan de andere kant van de zandverstuiving, en om de een of andere reden wist ze zeker dat ze daarheen moest rennen. Iets binnen in haar zei dat Tómas daar was. Ze ploeterde uit alle macht door het zand en kwam maar langzaam vooruit, dus toen ze eindelijk bij de trap naar het parkeerterrein kwam, aan de andere kant van de zandverstuiving, voelde ze haar longen branden. Ze gleed weg in het zand, maar ze vertraagde haar tempo niet, stak haar handen voor zich uit en klauterde op handen en voeten de trap op tot ze boven was en overeind kwam. Ze draafde hijgend linea recta naar de auto en toen ze dichterbij kwam ging het portier open en stapte een man uit.

‘Is mijn zoon hier?’ riep ze, maar ze zag op hetzelfde moment Tómas in de auto zitten. Ze wachtte niet op een reactie en vloog op de man af, en hoewel ze klein was en met geen mogelijkheid tegen die grote, zware man was opgewassen, moest ze het proberen. Elke vezel in haar lichaam eiste dat ze het probeerde. Ze viel hem aan met alle kracht die ze in zich had, duwde haar schouder tegen hem aan en slaagde erin hem heel even uit zijn evenwicht te brengen. Hij wankelde, maar toen deed hij een stap achteruit, hervond zijn balans en greep Sonja stevig vast. Hij draaide haar handig rond zonder haar polsen los te laten, zodat het leek alsof ze een dans uitvoerden. Een bizarre, gewelddadige dans op een parkeerterrein bij een caravanpark in Florida, en ze wist dat deze dans een verband had met haar verleden in IJsland.

De man, die eruitzag als een Mexicaan, bond haar handen op haar rug samen met ducttape, legde toen zijn hand op haar hoofd, zoals een politieagent dat doet, en duwde haar de auto in. Sonja verzette zich voor de vorm, maar eigenlijk wilde ze juist heel graag instappen, want daar zat Tómas en ze *moest* bij hem zijn. Ze plofte neer op de achterbank, bij de jongen die daar al zat en hilde. Ook zijn handen waren op zijn rug gebonden en zijn mond was met ducttape dichtgeplakt, maar Sonja zag zijn lippen bewegen. Ze vormden het woord *mama*. ‘Mama,’ zeiden zijn lippen door het plakband heen en de tranen stroomden over zijn gezicht. Sonja boog zich naar voren en legde haar hoofd op het zijne. Ze probeerde hem te sussen.

‘Ik ben bij je, lieverd. Mama is bij je.’ Ze had haar armen om hem heen willen slaan en hem tegen zich aan willen drukken, maar dit moest genoeg zijn, haar hoofd op zijn hoofd, even maar, tot de man zijn hand uitstak en haar wegtrok. Hij scheurde een stuk tape van een rol en wilde daarmee haar mond dichtplakken. ‘*Please don’t...*’ zei ze, maar verder dan dat kwam ze niet omdat er nu een stuk grijze ducttape over haar mond zat en ze haar uiterste best moest doen om door haar neus te ademen.